

ЯК ВІДНОВИТИ ДОВІРУ ДИТИНИ & Відверте спілкування частина 1

Що таке *Довіра*?

Це складна і крихка конструкція, за якою одна сторона має відчувати **максимальну безпеку** поряд із іншою стороною, якій вона довіряє.

Інша сторона не просто приймає певну інформацію на знак довіри, а **відповідає** за цю інформацію, за її зберігання та свою **реакцію** на слова першої сторони.

Простішими словами: довіру дитини необхідно заслужити. І треба бути максимально **відповідальними** та **усвідомленими** у своїх реакціях під час спілкування з дитиною.

Чому зникає довіра?

Дитина уникає обговорення важливих для неї тем не тому, що вона **потайлива** чи **закомплексована**.

Причина в іншому: щось у її **досвіді** підказує, що мамі й татові краще не говорити про все, що бентежить.

Щось наштовхує дитину на думку, що результат може бути **негативний**.

На заваді цілковитій довірі до дорослих стають попередні **реакції** дорослих на слова чи дії дитини.

Що заважає дитині бути відвертою?

Критика та звинувачення у відповідь

Фокусування на повчанні та нотаціях у відповідь на
відвертість дитини

Знецінення розповіді дитини, її реакцій, емоцій та почуттів, що виникли в певній
ситуації, якою поділилася дитина з батьками

Якщо дитина перестає довіряти батькам, то вона потенційно готова
перестати довіряти Господу.

Адже дитина вчиться **довіряти Господу** через довіру до батьків.

Методи спілкування

Передусім дитина повинна знати , що ви завжди **готові** до важливої **розмови**.

Це складно, але ви ніколи не пошкодуєте про те, що трохи менше приділяли уваги оцінкам і пилу під ліжком, а трохи більше - **станам і емоціям** дитини.

Основний фокус має бути спрямований на її переживання, тривоги, сумніви.

Оцінка - не вердикт

Ми так непокоїмося через погану оцінку або пропущений урок!

Оцінка - це не вердикт дитині, не вирок її батькам, не нагорода і не осуд. Це лише цифровий еквівалент суб'єктивного сприйняття дитини сторонньою людиною. Причому сприйняття саме на момент виставлення оцінки.

Любов Бога як приклад батьківства

Нас Бог полюбив такими, якими ми є, не досконалими, часто з поганими оцінками та поведінкою.

Він терпить наші провали, не осуджує і не відмовляється від нас, а як **люблячий Батько**, наставляючи через Слово чекає, поки ми зможемо сприйняти всю даровану Ним благодать через перемогу на Хресті.

Наш Небесний Батько є **прикладом** усвідомленого та відповідального батьківства.

Що важливо?

Про що мріє дитина, чого боїться, чого прагне, що для неї важливе, цінне, цікаве, значуще? Саме про це нам варто частіше **думати** і **обговорювати**.

Не читати безкінечні нотації про табель.

І з часом ви помітите, що такий пріоритет дає зовсім інші результати: відкрита дитина, довіра між вами, повага до спілкування. А успішність у школі у такому разі стає чудовим **“бонусом”**.

Продовження в частині 2